

[Christophersen.]

sig selv kunne være bedre tilrettelagt, og det ved alle har været vores opfattelse. Det er klart, at vi ikke på dette tidspunkt kan gå ind og ændre forudsætningerne for overenskomstforhandlingerne, så vi må altså holde os til denne ramme: en samlet stigning i lønomkostningerne på 2 pct. i hvert af de næste to år samt højst to dyrtidsportioner pr. år. Det er det maksimale, og det er helt afgørende, at denne ramme respekteres, ellers skrider den sidste del af fundamentet under regeringens økonomiske politik.

For det andet er det vigtigt, at denne begrænsning af indtægtsstigningerne derefter suppleres med andre former for omkostningsdæmpning. Når man har tilrettelagt indkomstpolitikken, som man har gjort, så må man på andre måder forsøge at få sænket omkostningsniveauet. Ellers bliver løsningen utilstrækkelig. Her er opgaven efter vores opfattelse at lette erhvervslivet for en række af de byrder, som i dag påhviler det. Det kan gælde skattemæssige byrder, nogle sociale forpligtelser af forskellig art, administrative opgaver for det offentlige og selvfølgelig den høje rente. Her har vi jo noteret os, at der er kommet en diskontonesættelse, hvad der i sig selv er en positiv ting, men det er jo lige så klart, at den ikke er udtryk for meget andet, end at vi nu er tilbage i situationen fra før valutauroen i Europa. Danmark har stadig en rekordagtig rente i Europa. Her må jeg måske lige gøre den bemærkning til hr. Maisted, at jeg nok synes, at hans bidrag til den økonomiske stabilisering her i landet aftog stærkt, da han begyndte at drage kronens kurs i tvivl. Jeg vil opfordre til, at man ikke nu begynder at drive agitation på kronekursen. Det kan meget nemt skabe uro rundt omkring, hvad vi jo tidligere har set eksempler på, når der blev drevet agitation på den sag. Jeg vil opfordre til, at man ikke gentager den spøg.

Men hvis disse byrder på erhvervslivet skal formindskes og omkostningspolitikken skal videreføres, så forudsætter det jo for det tredje, at vi gør noget ved vores valutaproblem og ved statens finanser. Vi kan ikke køre med en udlandsgæld, der vokser med 8-9 mia kr. i 1977 og med 5 eller 6 mia kr. i 1978. Vi kan heller ikke køre med et statsbudget, hvor finansieringsbehovet er på 21 mia kr. i år og formentlig det samme til næste år eller måske endnu større. Derfor bliver vi nødt til at fortsætte med at forstærke de offentlige besparelser.

Det er også noget, regeringen bliver nødt til at erkende. Den kommer jo med sin 4 års plan og med sin 800 mill. kr.s plan osv., men man er nødt til at vurdere disse ting i en sammenhæng og se på, hvordan det totalt set påvirker det økonomiske forløb. Regeringen vil også blive drevet frem til den konklusion, at sådan som de offentlige budgetter nu udvikler sig, går det ikke meget længere, så selv om man ikke synes, det er rart, må man overveje, om man kan foretage udgiftsbegrænsninger eller på anden måde skabe en bedre balance. Men det er jo heller ikke umuligt at gennemføre besparelser med en social balance. Efter vores opfattelse er omfanget af de offentlige ydelser i dag så stort og kvaliteten så høj, at det er muligt at gennemføre besparelser, uden at det behøver at ramme de dårligst stillede.

Jeg vil godt nævne tre andre ting, som jeg tror er væsentlige for denne folketingsperiode. Jeg tror, vi har behov for at få gennemført forenklinger og forbedringer i vores indkomstskattesystem, ikke i form af en stærkere, skjult eller åben, progression, men i form af et enklere fradragssystem, af et længere proportionalstræk, af en bedre opkrævningsform, som dels aflaster virksomhederne, dels begrænser restskatteproblemerne. Og denne reform tror jeg vi skal se i sammenhæng med behovet for at ændre de sociale ydelser sådan, at aftrapningen af dem ikke fører til urimeligheder i form af, at folk mister en hel indtægtsfremgang. Altså en forenkling og en reformering af indkomstskattesystemet og systemet for beregning af sociale ydelser.

Endvidere skal vi i denne periode tale om, hvad der skal følge efter boligforliget af 1974. Vi ved, at der her er store principielle forskelle mellem partierne, men erfaringen fortæller os jo også, at det er uholdbart at gennemføre ensidige boligløsninger, som kun hviler på en enkelt stemmes flertal.

Venstre ønsker en boligløsning efter 1978, som gør det lettere for de mange, der ønsker at få eget hus eller ejerlejlighed eller andelsbolig, at få det. Vi ønsker at begrænse beskatningen af boligen og gøre det muligt for folk, der har betalt deres bolig, at sidde i den uden ekstra byrder. Vi ønsker større selvfinansiering, også i det sociale byggeri, og færre offentlige subsidier til byggeriet. Jeg vil opfordre regeringen til hurtigt at indlede forhandlinger om en langsigtet boligløsning for tiden efter 1978.

Endelig har vi behov for at gennemføre en